

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

K ö k s t i d n i n g e n .

Annons- och Hushålls-Tidning.

N:o 40.

Lördagen den 2 October

1852.

Kyrko-Tidningar.

Michæli-Dagen

predika:

I Domkyrkan:

Ottesången: v. Past. Olsson.

Högmissan: Consist. Not. Regem. Past. Rabe.

Aftonsången: Comminister v. Past. Claësson.

I *Christinæ* Kyrka:

Svenska Högmissan (kl. 10) Kyrkoherden Mag. Lamberg.

Tyska Aftonsången (kl. 2) vicar. Past. Prehn.

I Garnisons-kyrkan:

Högmissan: Bat. Pred. v. Past. Lundgren.

Michæli Dagen upptages uti alla stadens kyrkor den till Consistorii-Notarien nådigt anslagna Collect och anmäles till det bästa.
OSCAR ERH. RABE.

I Fattighus-kyrkan:

v. Pastor Hallén.

Michæli Dagen upptages uti Fattighus-kyrkan andra årliga Collect Kongl. Maj:t nådigast beviljat Fattighus-predikanten, och anmäles till det bästa.

I Hospitals-kyrkan:

v. Past. Mag. Landtbom.

Bok-Annönser.

I morgon Söndagen den 3 Oct. utkommer från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin, VI årgången N:o 40.

INNEHÅLLANDE:

Craigs teleskop i Wandsworth, med pl. — Sir Robert Peels bildstod i Leeds, — Anna Zerr, med porträtt. — Patent-Dicatorens af Fr. von Hagenow, med pl. — Ljudets Theori. — Sörgemarsch, notplanch. — Tären, forts. o. sl. fr. N:o 39. — Scen ur "Peter den Store," stor historisk opera af R. G. Jullien; planch.

Å detta veckoblad, som hvarje Söndags morgon kl. 7 utgifves i stor quart om 8 trespaltiga sidor, kan prenumereras så väl å alla rikets Postkontor och Boklädor som hos utgifvaren med 4 R:dr B:co för hela året. Bladet tillsändes prenumeranterna kostnadsfritt.

Götheborg den 2 Oct. 1852.

(191.)

Till Salu.

Extra fin raffinerad Hallonsaft finnes till salu hos Kapten Lundgren, i andra våningen af f. d. Möllerska Plantaget vid breda vängen.

(172.)

G. M. MAGNUSSON

rekommenderar sitt väl sorterade lager af
äkta Havanna-Cigarrer, så väl direkt
som öfver Hamburg inkomna, bestående
af följande sorter:

Thorvaldsen	pr 1000 st. rgs Rdr	120;
Cilindrados	" "	120;
E. Crespo	" "	140;
Fanny Elsler	" "	120;
El Panameno	" "	120;
Flor de Cabannas Prima	" "	120;
D:o Secunda	" "	110;
La Atala	" "	110;
El Mercurio	" "	110;
Rio Hondo	" "	100;
La Libertad, packade i run- da trädaskar	" "	100;
Ambrosia	" "	100;
La Confianza	" "	80;
Ugues	" "	75;
La Flor	" "	75;
La Integridad	" "	70;

dessutom Svenska Cigarrer till fabrikspris.
(190.)

Stearin-Ljus,

af Liljeholmens välkända tillverkning, försäl-
jas i kommission hos undertecknad, å 30 sk.
b.ko pr skålp., när minst 50 skålp. tages.

E. BOYE.

(178.)

Goda Kokärter,

försäljas hos

ANDERSSON & WALLERIUS.

(174.)

**Veritabel god Blanksmörja på
buteljer försäljes till billigt pris
i Huset N:o 4 & 5 Spannmålgatan,
till venster i gården en trappa
upp**

(143.)

Jönköpings

Tändstickor samt patent Kimrök i karduser,
kommissionslager till fabrikspris, hos

C. M. GOLDKUHL.

(177.)

Prima Norsk

Storsey och Rotscher, samt brun och blank
Tran, försäljes af

E. G. ANDERSSON

(175.)

Lång och Torsk Cabeljou

i fjerdingar veritabelt god, samt Spil- och
Salt-Långa försäljes af

GUSTAF ÅKERLING.

(189.)

Amerikanskt Hvetemjöl.

i tunnor, om 10½ Lisp., utmärkt vackert, till
billigt pris, försäljes af

A. OLSSON J.B.

(176.)

Holl. Raffinerad Rofolja

hos

J. P. KLEIN & KOMP.

(185.)

Meyeri-Smör & Ost,

det förra i fjerdingar, allt af bästa qualité hos

J. P. KLEIN & KOMP.

(186.)

Tomkärl.

bestående af hela och halfva Åmar, hela och
halfva Ankare, deribland äfven tätbandade, säl-
jas för vinnandet af snar realisering, till yt-
terst billigt pris, af

J. P. KLEIN & KOMP.

N:s 11 & 12 Kyrkogatan.

(170.)

Utbjudes hyra

En Mekanisk Mangel, som drages lätt af
en person, är att hyra hos

G. A. SIGNEUL.

(187.)

En rund Stryk-Ugn med 9 stycken lod
lätt att transportera, och af stor vedbesparing,
är att hyra hos

G. A. SIGNEUL.

(188.)

Nästa N:o utgifves Lördagen den 9 Okt.

Göteborg, C. Petersens Officin 1852.

Den lilla Offka.

uppslöt, men Procop afgick med segern, sedan han fått sin rock och skjorta sönderrisna. Maierhuset låg utan sans på golvet. Mörkaren beredde sig ännu till ett sista slag. Då for stenen under swängningen ut ur näsduken. Håstigheten af de förra slagen hade gjort ett hål i tyget och släppt ut stenen.

XIII.

Slockan slog ser. Mörkaren satt ganska trasslig, som om intet hade påserat, på sin soffs, med kaffe på bordet framför sig och ett brännande ljus. Han tände sin pipa med ett eget slags sidibus: med ett hyreskontrakt. På stolsstyret bredvid honom hängde en ny garderob. Hinko instälde sig mycket punktligt. Med förnåma åtbörder pekade Procop på bordet, hwarest penningarne lågo tillreds. Spelmanen tog pengarne, egentligen missnöjd öfver att han fick dem. Han hade hoppats, att hans gäldenär icke hade något att betala med. De hundra gyllen, som Procop hade att fordra, gjorde honom ingen sorg, sedan han insett, att han icke kunde stämma honom för skulden.

"Åh, åh! Du sitter ju i öfverflöd, som den rike mannen i Evangelium," skämtade Hinko bitersfött, "jag finner till och med, att du skaffat dig nya kläder. Hvilket öfveråd."

Missnöjd svarade den andre:

"Det var ingen lyx, min vän. Jag gick skämsfullt, att det var en skam; icke af armod, utan af pur wårdslöshet. Wet du, broder lilla, jag är wäl mången gång utan pengar; men mina hjälpsällor äro outtömliga. Med mig är det ännu icke slut på länge. Men om dylikt har en sådan ung bondlums intet begrepp. Der hwarest werlden är tillspikad med bräder, der tror han den är slut. Der, stoppa dig en lång. Jag will emellertid klåda mig. Men i dag är du för sista gången hos mig. Wet du, ditt sällskap är mig ganska angenämt, men Offka får du undwika. Jag will med det första inlogera den lilla i ett eget

rum; hon skall icke längre tjena, dertill är Tjecherlandets dotter alltför wacker."

"Du har stora planer i hufwudet," svarade Hinko förtretad, "har du kanske åter blifwit förwaltare hos något herrskap?"

Procop öppnade plånbooken.

"Litta hit," sade han, "här äro mustkanterna förwarade."

Spelmanen blef häpen wid åsynen af bankonoterna med två och tre siffror.

Den andre fortsatte:

"I dag återtaga wi winsten från Matteo. I morgon är du också en kavaljer. Då fara wi med hwarandra genom pratern till "Wilda mannen" och intaga en präktig middag."

Den unge mannens mun fylldes med watten.

"Åh ja," sade han, "jag har icke på länge druckit champagne, och så will jag ha ett helt fat med kråstor . . ."

"Tjå!" skrek Procop, och såg sig omkring med skrygga blickar, derefter tillade han med nästan slocknad stämma:

"När jag hör talas om kråstor, mår jag illa."

Schumanns dödsbleka ansigte intygade sanningen af hans ord.

"Nå, för min del kan det vara hwad som helst," sade spelmannen, i det han slickade sig om mannen.

Det ringde på tamburdörren. Offka öppnade. Twenne herrar frågade efter Schumann.

"Jo, han bor just här," svarade Offka och kastade en nyfiken forskande blick ned i trappan, der ett par swarta hjelmor och ljusgråa uniformer wisade sig.

Procop hade hört frågan och swaret.

"Hwarmed kan jag tjena?" frågade han.

"Blott ett litet besvär," war swaret. "Ni får vara så god att genast följa oss."

"Hwarthän?"

Den lilla Offka.

"Det får ni wäl se."

Denna underrättelse, afgifwen till hälften höflig och pockande, löd mistänksam nog. Till öfwerflöd hwissade Hinko till landsmannen:

"Jag känner den ene, det är en af hemliga polisfen."

Blefnande stammade Procop:

"Jag är ofkyldig."

"Det will swart wisa sig," sade polisagenten, "derför har jag medtagit en fiaker, så att ni icke underkastas någon skandal."

Med utspärrade fingrar famlade Procop efter wäggen, lifasom om han der sökte en hake, hwari han kunde hålla sig fast.

"Ni anser mig wäl icke för någon mördare?" frågade han. "Hwad angår herr Maierhuber mig? Jag känner alls icke Maierhuber."

"Icke jag heller," försäkrade polisagenten, utan att på ringaste wis begripa, hwad detta besynnerliga tal hade att betyda. Han hade kommit, icke för att häkta en mördare, utan för att föra en spelare till polismästaren. Men Offka förstod redan bättre, hwad här kunde menas. Icke anande något godt, ilade hon bort som en stormwind, nedför trapporna, öfwer gården upp till Maierhubers wåning. Tamburdörren stod öppen och i matrummet låg den mishandlade affwimmad, ensam och hjälplös. Den nya hushållerstkan, som han stadd, hade alls icke insunnit sig, så att utan Offkas mellankomst, hade den gamle ungfaren kanske fått omkomma utan någons wetskap. Ty Schumann hade, sedan han förpratad sig, icke låtit ett ord komma öfwer sina läppar, utan följt polisagenterna, wäl med wederwilja, men funnit sig i det oundwifliga. Boswen smickrade sig med, att hans obetänksamma ord skulle spärlöst förswinna.

XIV.

Maierhuber vred sig i en förtwislad stid. Wilda Indianer swängde sina tomahawker och

hamrade dermed på hans hufwudskål. Hånstrande kastade de honom ned. Den breda knifwen blirtrade, — ett tag, en rundskärning, och frö hufwudet slädde de den hårbewerte huden. De wande, förfärlig smärta brände i den blodomflutade hufwudskålen. Hjernan brände som flytande malmen. Men fram till den pinade tråde en ljusets strålnad. Rödskinnen flydde på snabba fötter. Engeln lade sin hand på de brinnande sären, och smärtan gaf wisa för en wälgörande känsla, lif som en läskande dryck åstadkommer på den törstade strupen.

Den sjuke öppnade ögonen. Efter lång förtvifhet fann han sig i sin wälfände fångkammare. Småningom återwände hans tankar och minnen. Den uppskrifvade kylan härrörde från isomflutad Engeln war en qwinlig steynad, och nattlampan matta sken wisade inga stråmmande, utan tyst drag. Den lilla såg angrepen och utwakad ut.

"Gud ware lofwad," läspade hon knappt hvar bart. "Hans nåd lefwer."

"Det är alltså du, Offka?" frågade Maierhuber.

Hon hopknäppte bönfallande händerna.

"War icke ond, hans nåd," bad hon, "fanns ingen här, hushållerstkan är ännu icke lämd, och derför wågade stanna här, ännu icke är bortjagad. War för all del inte ond, jag icke funnat låta er ligga utan hjelp."

"Hwem har jagat bort dig, Offka?"

"Ett bref från hans nåd, som Marianka uppläst för mig."

"Marianka har ljugit."

På Offkas ansigte uppsteg en hel morgontrodnad, under det att Maierhuber berättade, huru warit af den tanka, att Offka sprungit från tjenst.

"Jag och springa bort?" utropade hon, "som gerna skulle stanna hos hans nåd till wänt."

Den lilla Offka.

dens slut . . . om han wille behålla mig," tillade hon med osäker röst.

Seende nickade han bifall, för att derpå genast sluta sina ögon till en wedergickande slummer. — — —

Den gamle ungfarken hade den rätta werlds-åsigten. När en tillsigkommen ungfark bar en ung och wacker hushålleriska, som är dyrbar för hans hjerta, och som beswarar hans böjelse, så plär deraf uppstå förargelse, utan att jemwäl äf-tenskapet uteblir; det är alltså bättre att genast foga sig i det oundwifliga. Hos Maierhuber fanns ingen förargelse att godtgöra. Så snart han återfått sin hetsa, förde han den lilla Offka till altaret, och detta steg har ända till grafwen icke ång-
rat honom ett enda ögonblick. Offka hade ett förträffligt hjerta, en fast karaktär utan enwibbet, och en owantlig fattningsgåfwa. Maierhuber tog en lärarinna i huset, hwilken i afbidan på fram-
tidiga små elever öfwade sin konst på den unga frun. Underwisingen lemnade det bästa resultat, och inom förloppet af twenne år, war den lilla fru Maierhuber en så bildad dame, som nänsin om sommaren wandrat i parken wid något bad eller om wintern dansat en stransigt wals i nå-
gon furstlig salong.

Slut.

Swarjehanda.

Hägringar på hafwet.

Några rapporter af Skaptener på utländska far-tyg förmåla att wid segling i de tropiska farwatt-
nen de stundom ganska tydligt kunnat se hwad som föregått på skepp, som besunnit sig långt utom synkretsen. Då dessa Skaptener sedermera i någon harnn sammantråffat med Skaptenerne på

de sålunda utom synkretsen warnade fartygen och jemfört skeppsjournalerna, har det besunnits, att de wid den tid, då hägringen syntes, varit på 200 till 300 sjömil östfrån hwarandra. En dylik företeelse på hafwen tillskrifwa de lärda sjömännen en återspeglung från molnen eller sol-
strålarnes brytning.

Wid en af Carl XI:s resor hände sig, att när han kom till Brewiks qwarn, lydande under öf-
werste-bofästet för Smålands kawalleri, frågade han en gammal ryttare, som bar en hwetesäck på ryggen: "Wet du om herr Per är hemma?" (öf-
wersten för nämnde regemente, Per Stålhammar), hwartill ryttaren, utan att wända sig om, swarade: "Herr Per går här och måste sjelf bära hwetesäcken, då kungen icke ger honom så stor aflö-
ning, att han kan hålla en dräng." — Kungen reste till Brewik, och öfwerste Stålhammar, kom-
men från qwarnen, insann sig hos kungen och bad om nåd för sitt yttrande, hworwid kungen gaf honom ett papper, som han innan öfwerstens återkomst författat, och hwilket innehöll förord-
nande, att ett nära intill Brewik beläget krono-
hemman anslogs derunder, på det att öfwersten skulle kunna hålla en dräng och slippa att resa till qwarnen; och står ännu i Jordaboken antefnad, att nämnde hemman är anslaget till att hålla dräng för sagde ändamål.

(Westerwicks Beckoh.)

Konung Joachim Murat och Hertigen af Gambaceres fock. Den berömda konungen af Neapel, som till en fattig skoflickare i Cahors, skall i sin ungdom hafwa lärt på slagteriprofessionen. Som lärning måste han bära kött till sin mästares kund-
der. Då han en dag bar en dålig stek till hertigen af Gambaceres fock, råfode han i twist med denne, som sloz honom i hufwudet med steken,

Svarjebanda.

få att Murats mun och näsa sprungo i blod. Denna misshandling gjorde honom handwerket förhatligt och förmädde honom att gå in wid fransyska gardet till förs. Hans vackra figur, hans djerfhet och hans personliga tapperhet woro, som kändt är, anledningar till att han lyckades swinga sig upp till general. Dessa egenskaper wäctie Bonapartes systers uppmåttfambet. Hon gaf honom med sin hand anspråk på kommande storhet och Caroline Bonaparte war i andeligt affeende mest af alla systerna lik sin store broder. Kort dertfter blef Napoleon Fransmännens kejsare, och hans swäger, Joachim Murat, naturligtwis Frankfrins. Som sådan spisade han en dag hos hertigen af Cambaceres, som gjorde affär af en god taffel. Murat fann allt så wälsmakande och wäl tillagadt, att han bad hertigen att åt sig afstå kocken. Så ogerna Cambaceres wille mista sin sticlige kock, så blef honom ej annat öfrigt, än att rådna såsom en ära för sig, att astråda sin kock till den ansmåttige Napoleons swäger. Efter slutad taffel lät dertfore hertigen kalla kocken och tillkännagaf för honom sin förestående lycka samt rådde honom att genast begifwa sig till Joachim Murats palats. Men förkräckt och dödsblet föll kocken till hertigens fötter och beswor honom wid den Allsmåttige, att ej afstå honom till Murat. "Men hwarfore icke?" frågade Cambaceres. "Nådig herre!" svarade kocken, "om prinzen får se mig, låter han utan nåd guilotinera mig, då han säkert ej har glömt den förolämpning jag tillät mig mot honom en gång, då han war slagtaregesäll. Han berättade derpå hela historien för hertigen, som rådde honom att ofördröjligen undandraga sig saram af en så twetydig lycka och lemna Paris. Kocken flydde ur Frankrike och etablerade en stor restauration i en nordtyst stad, der han ofta berättade för sina gäster ofördröjligen anekdot."

Den furerade Patienten.

Rift folk hafwa med alla sina penningar till wäl många olyckor och sjukdomar, som den fattige icke känner till, ty här finnas sjukdomar, som icke ligga i lusten, men i de rågade faten och de skummande gläsen, i de mjuka ländstolarne och i den sängen, hwilket den rike mannen från Amsterdem kan berättia om. Hela förmiddagen satt denne man i en ländstol och rökte tobak eller låg i öppet fönster och råknade taktstenarne på grannens hus, men till middag åt han som en tröskman och grannarne jade ofta: "Blåser det uto eller är det den rike grannen som puftar?" Hela eftermiddagen åt och drack han igen, än kallt, än warmt, utan att wara hungrig, bara af tråkighet ända till qwäll. När han ätit till qwäll, så lade han sig och war så trött som om han hela dagen hade burit sten eller huggit wed. Deraf blef han till slut så tjock som en humlesäck och kunde knappt röra sig från stället. Mat och sömn wille icke längre smaka honom, och han war i lång tid hwarken rätt frisk eller rätt sjuk, dock, om man skulle tro honom, så hade han 365 sjukdomar om året, nemligen hwar dag en ny. Alla läkare i Amsterdam swågades till råds. Han slutade hela ämbar af mirturer, hela lådor af pulver och piller så många som de fulor, som skjutas bort i frig, så att man till slut på raljeri kallade honom "det twåbenta Apotheket." — Men allt detta mericerande hjälpte till intet; ty han gjorde annars icke hwad läkarne föreskrefwo honom och han wille icke wara en hund mot sin tropp; — förmannades för öfrigt, att då han hade så goda om penningar, så borde hm wäl kunna köpa sin hälsa i något apothek.

Stultigen fick han höra talas om en läkare, som bodde 50 mil borta och som war en sådan förmåttare, att de sjuka blefwo friska blott han såg på dem, och döden sjelf gick ut wägen för

